

22) 3 Iste Stykke, 12te Linie: „deres Børgere eller Fuldmægtige,“ forandres til: „eller Børgere“.

Formanden: Der foreligger jo vel en Del Ændringsforslag. Men efter Sagens Beskaffenhed tror jeg ikke, at det vilde kunne være nødvendigt at dele Forhandlingen. Jeg sætter derfor samtlige Lovens Paragrafer med de dertil hørende Ændringsforslag under Forhandling.

Mellemann: Som det vil ses, har jeg i Forbindelse med 8 andre Medlemmer tilladt mig at stille nogle Ændringsforslag til det foreliggende Lovforslag. Det vil maaske være i Thingets Erindring, at det er os 9, som udgjorde det Udvalg, der i forrige Sæssion var nedsat i Anledning af dette Lovforslag. Vi opfattede det, der passerede i Thinget under Sagens 1ste Behandling i denne Samling, saaledes, at det var Thingets Ønske, at vi skulde, vel ikke som formeligt Udvalg, men privat træde sammen, for at overveje, hvorvidt der var Anledning til at stille Ændringsforslag til nærværende Lovforslag. Det have vi gjort, og Udbyttet af vore Overveielser foreligger nu i de stillede Ændringsforslag. Det første af disse gaar ud paa at opstille nogle bestemte Regler i Stedet for det ganske ubestemte Skjøn, som i Lovforslagets § 5 er henlagt til Skifteretten. Det gaar ud paa at angive visse bestemte Tilfælde, hvori det skal være tilladt at forbigaa en fraværende Arving og skride til privat Skifte og Deeling uden ham. Vi have i dette Punkt ment at maatte søge en Analogi i Forordningen af 11te September 1839 saaledes, at Reglen omtrent kommer til at gaa ud paa, at i de Tilfælde, hvor en bortbleven Persons Arvinger vilde være berettigede til at komme i Besiddelse af hans Formue for at nyde Nytten og Brugen af den, skulde det ogsaa være tilladt at forbigaa ham, altsaa være tilladt Medarvingerne at tage hans Lod til sig. Det følger af sig selv, at der ikke derved er noget Endeligt afgjort om hans Ret til Arven, idet Lovgivningens almindelige Regel om, at det i 15 Aar skal staa ham frit for at søge sin Arv tilbage fra den, der maatte være kommen i Besiddelse af den paa Grund af manglende Legitimation fra hans Side, bliver opretholdt. Af et enkelt Medlem (Hægle) er der stillet et Ændringsforslag under Nr. 2. Dette Medlem er i Øvrigt enigt med os, men mener, at der er Anledning til at sætte en Frist af 3 Aar i Stedet for 5. Jeg for min Part skal indrømme, at 5 Aar maaske er en efter de nuværende Forhold ufornuøden lang Tid. Den Forbedring, som er foregaaet i alle Kommunikationsmidler siden 1839, kan vistnok nu gjøre det ubetænkeligt at afforte Fristen; men naar jeg ikke desto mindre ikke har kunnet tiltræde Ændringsforslaget, saa er det, fordi jeg, og det Samme gjælder vist om de andre Medlemmer, har frygtet for at bryde Over-

ensstemmelsen med Forordningen af 11te September 1839. Vi have ment, at det maatte ske ved en Overveielse, som kunde foretages en anden Gang, om der overhovedet, naar Forordningen af 11te September 1839 skulde underkastes en Revision, var Grund til at afforte disse Termiener. — Ændringsforslaget under Nr. 3, som er stillet til § 14, gaar ud paa noget bestemtere eller noget rigtigere at betegne de Tilfælde, i hvilke det skal være tilladt at bestikke Børgere for fraværende Arvinger, saaledes at Børgeren i Forbindelse med andre Arvinger eller, for saa vidt der er Umyndige, i Forbindelse med flere Børgere kan skride til Skiftets Foretagelse og navnlig vedgaa Arv og Gjæld og tage Boet ekstraderet under de Betingelser, som nærmere ere angivne i § 75. Vi have ment, at det ikke gif an at lade det almindelige Udtryk: „Derfor en Arving er udenlands“ blive staaende, da man herved kom til at give Regelen ogsaa for saadanne Tilfælde, som naar en Arving var i et Naboland, saa at der ikke var det Mindste i Veien for, at hans Bestemmelse kunde indhentes. Vi foreslaa i Stedet for at opstille Reglen for de Tilfælde, hvor enten Arvingen er fraværende, saa at hans Opholdssted slet ikke kjendes, eller saa langt borte, at Skifteretten finder, at det er ubilligt imod Medarvingerne at vente med Boets videre Behandling, indtil der kunde havees Svar fra den bortværende Arving. For Øvrigt have vi ment — og det er jo egentlig mere et teknisk Spørgsmaal end et Realitetsspørgsmaal — at det er rettere at betegne den, der bestikkes paa den fraværende Arvings Vegne, som Børgere end som Fuldmægtig, fordi man ved at betegne ham som Børgere kan blive i Overensstemmelse med, hvad Lovgivingen paa andre Punkter foreskriver med Hensyn til Baretagelsen af bortblevne Persons Arv. Vi sigte herved navnlig til Forordningen af 11te September 1839 §§ 6 og 7, til hvilke der ogsaa er slet Hentydning i Ændringsforslaget. — Ændringsforslagene under Nr. 4 og 5 gaa kun ud paa at gjenneføre Konsekventerne af Ændringsforslaget under Nr. 3. Det Samme kan siges om Ændringsforslaget under Nr. 6, men der kan desuden siges til Fordel for det, at den nævnte Parenthes under hvilken som helst Forudsætning er unødvendig.

Med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 7 skal det bemærkes, at vi have forenet os om disse Udtryk for saaledes at kunne overlade til Lovfortolkningen, hvorledes den Fyldestgjørelse skulde være beskaffen, som skal bydes Kreditorerne, for at deres Stemmeret i Boet skal falde bort. Vi have ment, at hellere end at indsætte de Udtryk, som netop bleve udstemte i det andet Thing, kan det være hensigtsmæssigt at opstille Ord, hvorved Spørgsmaalet blev ladet aabent for Lovfortolkningen, idet det maa blive dens Opgave til enhver Tid at bestemme, hvad der kan siges at